

En el cas d'en Jaume Cos no podem parlar d'una nissaga d'advocats, però sí d'homes del mateix nom dedicats en gran part a la indústria tèxtil. L'experiència del qui avui ens acompanya, en Jaume Cos Albiñana, ni més ni menys que 39 anys, no deixa lloc a dubtes: és tot un veterà del món de l'advocacia. Aquestes gairebé quatre dècades d'esforç reiterat l'han convertit en un mestre. Com a tal, a més de regentar un despatx, imparteix classes a l'escola de pràctica jurídica de la població que el va veure néixer, Terrassa. ¿Quina és la seva opinió sobre la polèmica suscitada envers la conveniència o la no conveniència de remunerar la passantia? Ell es mostra reticent al pagament d'un sou al jove en pràctiques, i afegeix que **"tot llicenciat en dret hauria de passar per aquesta experiència, però l'escassetat de places als bufets exigeix una alternativa de preparació."** Ens alerta sobre la necessitat de respecte mutu entre tutor i passant. Així, denuncia **"els passants que prenen la clientela al tutor"**, però també l'existència de lletrats que semblen guanyar-se a pols la competència deslleial per part dels qui han treballat amb ells: **"Maltracten el passant, s'absenten del despatx durant llargues temporades..."**

Ens preguntem si, amb el seu rodatge en el món del dret, no l'atrauria convertir-se en jutge. La seva resposta és contundent: **"Em veuria amb cor de decidir sobre assumptes civils, però sóc incapaç de ficar ningú a la presó. Em sembla que sempre hi ha d'haver una raó per no privar una persona de la llibertat."** El seu raonament es basa en arguments d'allò més quotidians: **"Per aconseguir que un nen entremaliat s'estigui quiet és millor que el deixis anar amb una certa vigilància."** En tot cas, l'ideal seria que no es cometessin delictes, **"mitjançant una base cultural i cívica. Per a mi cultura no significa el coneixement de moltes coses, sinó el fet que la gent se sàpiga tractar."**

Feta aquesta distinció, el nostre interlocutor encara ens sorprèn amb una altra, lligada a la seva professió: **"Jo distingeixo entre l'advocat d'assumptes i l'advocat de clients. Aquest darrer s'ha de mostrar molt humà amb la persona que el contracta, mentre que el primer es limita a fer la seva feina, i és probable que aquell client no el requereixi més. Jo he conegut totes dues possibilitats, i penso que els membres del meu gremi haurien de ser humanistes. Així és amb la majoria dels qui exerceixen en un poble; a les ciutats, en canvi, de l'anonimat admet qual-sevol tipus d'actuació, sense que ningú se n'assabenti"**

En Jaume ho sap molt bé, atès que va deixar la seva vila natal, Terrassa, per anar a treballar a la capital catalana. No correm massa, però, i comencem pel principi: **"Durant els estudis, vaig treballar per a un parell de despatxos, a més de dedicar-me a altres activitats a l'estiu. En acabar la carrera, vaig fer la passantia al despatx de Victoriano Marroquín, a Barcelona. És gràcies a ell que sóc advocat. Durant dotze anys vaig combinar la passantia amb l'exercici liberal al meu propi despatx, a Terrassa. Em vaig deixar enlluernar per la Ciutat Comtal, i quan un bufet barceloní de prestigi em va oferir un lloc de treball a canvi de deixar el meu despatx, vaig acceptar. Al cap de cinc anys vaig tornar al meu lloc de naixement, i allí vaig començar de nou."** No va ser fàcil: **"Havia perdut tots els meus antics clients. A més a més, la majoria de contactes de què disposava provenien, per l'ofici del meu pare, de la indústria tèxtil, i justament llavors començava la davallada del sector:"**

Però se'n va sortir: **"Des de l'any 1977 que torno a estar a Terrassa, i n'estic molt content."** Moltes persones han passat pel despatx del nostre interlocutor al llarg d'aquestes dues dècades: **"Hi he tingut alguns passants, entre ells els meus dos fills, en Jaume i en Joan, també advocats."** I també tota mena d'assumptes: **"Les úniques branques que no treballa són el dret penal -excepte els casos d'estafa- i el laboral. Em dedico particularment a les vessants civil i mercantil."** Uns assumptes que li han fet recordar més d'una vegada, des d'una altra perspectiva, el moment en què el seu pare va ser víctima de la crisi del sector tèxtil: **"Des del punt de vista de l'advocat tot plegat sembla molt fàcil, perquè al cap i a la fi només són papers, però sempre que havia d'enterrar una empresa era molt conscient que el senyor que tenia al davant s'havia arruïnat i estava desfet."** Alguns d'ells optaven per **"convertir les fàbriques en departaments comercials, un terreny molt competitiu si tenim en compte que els teixits, importats de països llunyans, resulten molt barats. Altres van ser capaços de canviar de sector i triomfar."** Com el pare del nostre protagonista, que es va passar al món de les assegurances. El que ara experimenta canvis és el sector de l'advocacia, uns canvis motivats essencialment pel nombre desorbitat de joves titulats que les nostres universitats ofereixen cada any. Aquesta realitat fa pensar en la necessitat d'especialització, una possibilitat que el nostre entrevistat defuig en considerar que **"significa tancar-se el camí. Sempre hi haurà qui necessiti l'advocat de poble. De vegades, més que resoldre problemes el que fem és donar una opinió que serveixi per encarrilar determinada situació."** Com s'arriba a estar capacitat per expressar un parer raonable? **"En dret, has de ser capaç de retirar la palla de tot allò que has vist passar, de manera que te'n quedis amb l'essència."** Malgrat la seva experiència, està convençut que encara li resta molt per aprendre: **"Fins i tot penso en els moments en què hauria d'haver escoltat més el que em deien, en lloc de dur a terme el que només a mi em semblava, com en diuen als escacs, una obertura brillant."**

Quaranta anys fent camí no impedeixen a en Jaume, home senzill, facilitar-nos una definició ben planera de la justícia: **"És donar a cadascú el que és seu."** Tanmateix, sembla ser que avui dia no podem parlar d'aquest concepte en essència, sinó **"d'aproximació a la justícia, perquè els homes som suficientment intel·ligents per tergiversar-ho tot, fins i tot una idea tan pura com és la de la justícia. Molts conceptes que abans es consideraven adients han deixat de ser-ho. La justícia sempre ha existit, però en algun moment les maniobres de la societat l'han feta desaparèixer."** El seu balanç de **"l'aplicació actual de la justícia"** és, en conclusió, negatiu. Trista realitat, si tenim en compte que **"l'advocat ha de ser un col·laborador de la justícia."** Segons les paraules del nostre interlocutor, el seu gremi constitueix la peça de menys consideració en l'engranatge jurídic: **"Els terminis judicials són inflexibles en el cas dels advocats, mentre que els fiscals, els advocats de l'Estat i els jutges gaudeixen de plena llibertat. Nosaltres no podem aplicar la justícia, sinó només dirigir-la: els nostres poders són persuasius i educatius."** Prova d'això és que **"mentre que abans modificar una llei significava transformar també totes les que hi estiguessin relacionades, ara el que fan els legisladors és crear noves lleis que es contradiuen amb altres."**

**“En dret has de ser
capaç de retirar la palla
de tot allò que has vist
passar, de manera que
te’n quedis amb
l’essència”**

Jaume Cos - Terrassa (Vallès Occidental)